

se wessi ei olle teile liig külm? ja praua ei olle sedda tööd ka mitte õppinud, noor herra aidake ommetegi, neid, ja isseennast. Oh minna tahhan teid parremine willistama panna, teie pimmedad ketserid. Kloostriisse peate minnema meleparrandamiseks! Meie pühha kirrik annab meile meelwalda küll nisuggust pallawat werd juhutada. Ja kui parranemist ei olle siis lasseu teid sissewürida ja nälgasurretada.“

Ja teie kaarnaemma kes teie omma poega õigest ussust ärratagganema esitasite, weel annume teile wähhē aega järrele mõttelda ja omma süüid preestri ees tunnistada ja pärrast teie elloaeg kloostriis fahhetseda.

Ja teilegi Ritter Gotburg, jättaksin ma teie endist armastust ja truust meie ennese ja kirriko tenistuses mälletades, teie nuhtlust mahha ja panneksin teid pealegi jälle au ja ammetisse kui teie wandega töotate walle usko mahha jätta. Home hommikune annan ma teile aega, woi ollete jubba mõttelnud? wessi tulles teile furgoni.“ Meie ollime senna kui ta räkis wee willimisega finni piddanud, ja wessi olli ihtepuhto toudnud. Siiski rapputasime meie temma küssimehe peale pead ja minno peigmees ütles ussojulguses hiilgawa filmaga: „Ja olleks ilm täis kurradid kes tahhaksid meid neelda Ei karda meie ihtegi küll Summal wõttab keelda.“

„Noh, nisuggused, löwwad, fangekaessed ollete teie!“ — agga küll wessi teid pehmeks teeb. —

„Hans,“ hüdis temma, wangihoidja wasto, „Kasse need kolm hommikuni willida ja siis to mulle teadust. Tedda tõmmati ülles, meie jääme suures ahhas-tuses järrele. Daniel loukoerte augus tuli meile meele.“

Mõnne päwa pärrast widi meid naesterahwast kohto ette. Meie armsa wangi ülle olli jubba kohhus mõistatud; temma ei tahtnud tõusko walleks wanduda, siis pididi temma surmani weetorni jääma.

Naesterahwas said turrul peksetud, tullise rauaga märgitud, ja hulgateste elluts aeaks wangitööle mõistatud. Minno suggulaste, ja Piiskoppi õe palwete pärrast ei peksetud mind mitte turrul agga sedda enam kloostriis, tehti enne kui esimesed hawad ollid parranenud. Ja sedda ei jäetud mitte järrel, sest et minna Issandale au andsin ja mitte paawetist waid Kristusest iggawest ello lootsin.

Meie armsal emmal agga olli weel raskem, ühhes Piiskoppi solakeetmise wabrikus pandi tedda tuld katlate al walwama. Ööd ja päwa pididi tulli sola katlate al põstema. Ja kus ketserid nuhtlufeks ses ammetis ollid, ei wahhetud neid mitte puhkamiseks ärra. Mitto olli waljo üllewaatja hoopide al surma leidnud, ja mitmel ollid filmad haigeks ja pimmedakski läinud fangest tulle legitsemisest. Agga se olli tiggedate meele pärrast, sest siis ei woinud need waesed enam pühhatirja luggeda, ja mõnni tuggew, julge hing jäi nõdraks ja andis järrel.“

„Sedda lootsid nemmad ka minnust,“ ütles pimme